

Подсждимата тежко изхлипа и прибави:

— Тръгнахъ си и вървѣхъ като замаяна, като болна, къмъ кѣщи. Въ главата ми шумѣше. И... тогава решихъ да погубя детенцето... Защо? Не знамъ да кажа. И то, бѣше, клетото, момиче. За мъжа на свѣта! Какво има вече добро да се чака? Като влѣзохъ у дома бѣше се стъмнило. Съ страхъ отидохъ при детето. То си лежеше тихо, завито презъ глава, както бѣхъ го оставила. Не бѣше шавнало. Помислихъ че е умрѣло и се разтреперахъ. За радвахъ се. Поне да не го душа, да не го убивамъ. Вдигнахъ го на ръце да разбера... Охъ, господине, то дишаше! Тогаваше страшно се уплашихъ. Значи и това трѣбва да направя! Турихъ го пакъ на миндера и стояхъ дълго до него. Не се решавахъ. Гледахъ го и треперѣхъ.

И подсждимата несдържано се разрида. Като се поуспокои, тя продължи съ глухъ гласъ:

— Когато се стъмни съвсемъ, азъ, безъ да му направя нищо, го взехъ и го изнесохъ на двора. Тамъ, подъ стария орѣхъ, имаше дупка, яма. Сложихъ го полекичка въ нея. Огледахъ се наоколо — нѣмаше никой. Само азъ и то. Постояхъ така, не знамъ колко. То не издаваше гласъ. Да бѣше изплакало, може би, щѣхъ да се спра. Но то не изплака. И бързо, като побъркана, взехъ да хвърлямъ пръстъ отгоре. После пообѣгнахъ отъ тамъ. Страхъ ме хвана. Цѣлата нощъ ми се счуваше гласецъ. И тропане, каточели нѣкой ходи изъ старата кѣща. Азъ седѣхъ свита, плачехъ и само се кръстѣхъ. Така мина цѣлата нощъ. А на сутринята, като погледнахъ — тамъ бѣше разровено отъ свинитѣ... Азъ се развикахъ като луда и когато дойдоха хора — признахъ грѣха си предъ всички. Това е всичко, господинъ сѣдия, виновна съмъ. Много съмъ виновна. Много!